

Dolken i håsan

Håsan, gammalt skånskt ord för strump-an. - en håsa flera hossor fick man lära sig - Detta är en kort berättelse om en man, man skulle kunna kalla honom luffare. Minnet är från då jag var i 10-års åldern, alltså precis efter 2:a världskrigets slut. Det var en man som jag tyckte var väldigt gammal, men han var nog inte fyllda sjuttio. Ungefär normal längd och kraftig. Hans klädsel var skinnrock och skinnbyxor samt läderstövlar, alltsammans i mycket slitet skick. Min far berättade för mej att kläderna kom från flygskolan i Ljungbyhed, det stämde säkert, för som huvudbonad hade han en flygarhjälm i skinn och till och med flygarskyddsglasögon. Ingen visste var han kom ifrån eller vad han hette, men alla visste vem han var och hans namn var "Dolken i håsan". Detta kom av att han i det ena stövelskaftet hade en rejäl jaktkniv nerstucken. Han kom kanske en gång i månaden på besök till Härsnäs och vid dessa tillfällen kunde han få sytt ihop några revor i skinnkläderna hos min farfar, han hade ju skomakarsymaskiner, och så kunde dom sitta och språkas vid och han fick mat.

Han vandrade omkring, bärande på något som liknade en stor ryggsäck, och i denna var hans levebröd. Det var nämligen så att

Illustration: Eric Lilius

han vid någon gård eller hus bad om någon gammal färdigläst tidning, gärna veckotidning, dessa hamnade i ryggsäcken och därefter när han kom till nästa gård kunde han sälja någon tidning för en liten slant, och hade man inte läst den så spelade det inte så stor roll om den var några månader gammal. Han berättade för min farfar att livet var bra och på vintern fick han sova över i något häststall för där var varmast.

Varför har denna historia fastnat i minnet, jo, det var så att min farfar hade en gammal fotogenlampa efter sin far Per Svensson. Han använde den på kvällarna när han satt och sydde skor och lampan stod på verktygsbänken. Vid ett tillfälle, som väl var under dagtid, då råkade lampan slå i golvet så att porlinsskärmen gick sönder. Farfar hade en annan, men den passade inte i brännarringen men det löste sig genom att när "Dolken i håsan" kom på besök då kortade han ner ringen och lödde samman den igen. Åren gick och långt senare kom min faster Anna till mej med lampan och berättade att farfar bestämt en gång att jag skulle ha den. Därför, när jag ibland någon mörk kväll, tänds eld på lampan och sitter och myser i lampskenet, då minns jag mycket väl originalet "Dolken i håsan".

Leif Persson

